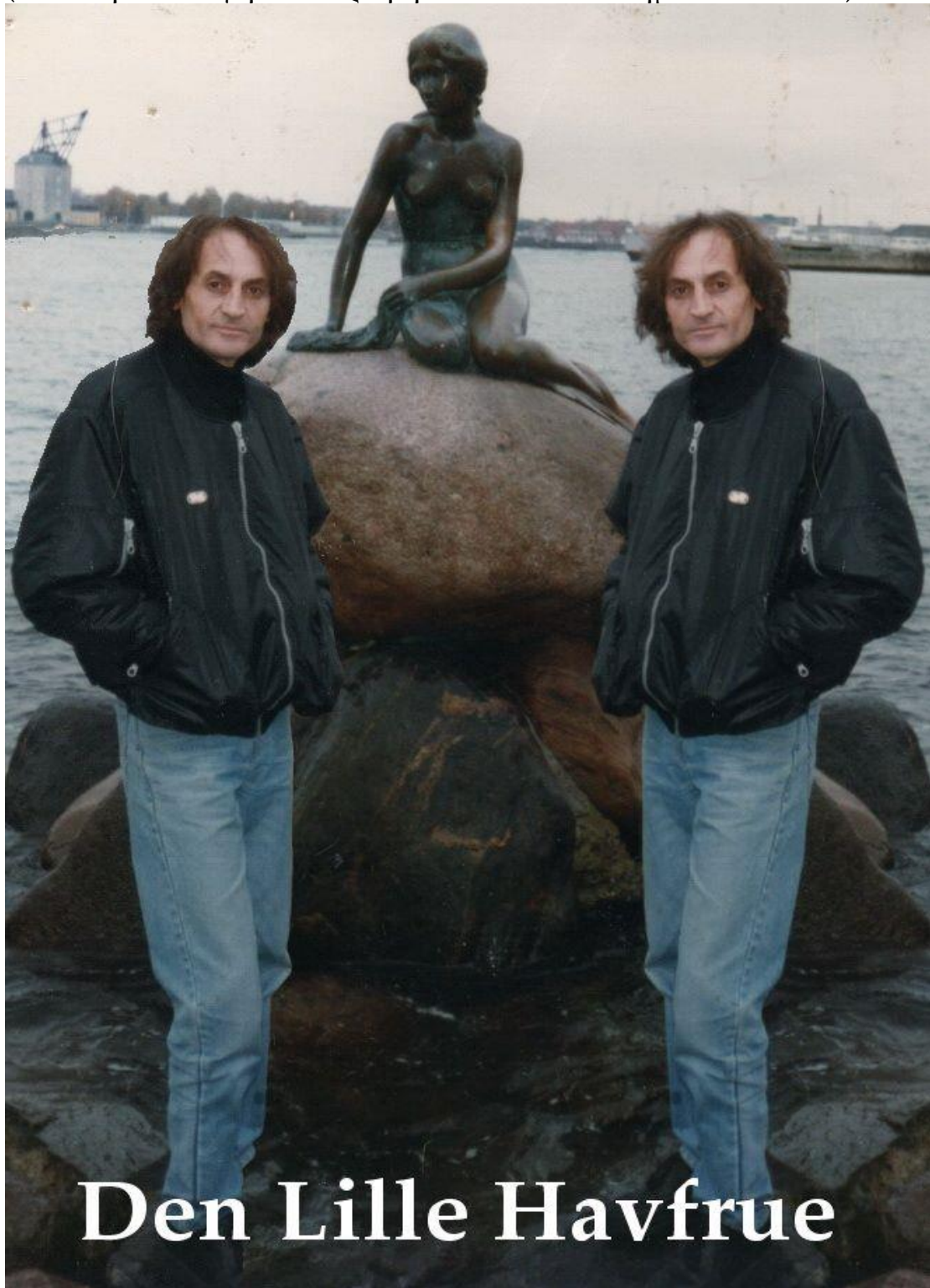

Η Μικρή Γοργόνα

(Από τη συλλογή «Οι Προφήτες Με Τα Λυπημένα Μάτια»)

Den Lille Havfrue

Στην Κοπεγχάγη δεν είχα ξαναπάει και ήμουν πολύ χαρούμενος που σε λίγο θα έμπαινα στο αεροπλάνο να πετάξω για το Άμα, το αεροδρόμιο δηλαδή της Κοπεγχάγης. Το είχα μάλιστα συνδυάσει με ένα live. Είχα κανονίσει να πετάξω στις 4 τα ξημερώματα μέσω Βαρσοβίας, οπότε μπορούσα να κάνω ένα live με τη μπάντα μου πολύ άνετα και αμέσως μετά, ο κιθαρίστας μου θα με πήγαινε στο αεροδρόμιο. Η αλλαγή του αεροπλάνου στη Βαρσοβία σήμαινε περίπου τρεις ώρες καθυστέρηση, που θα πει ότι θα είχα άνετο χρόνο για να πιω ένα καπουτσίνο στην πρωτεύουσα της Πολωνίας. Τον καφέ βέβαια στη Βαρσοβία τον ήπια, αλλά μέχρι να φτάσω να τον παραγγείλω, είδα κι έπαθα, γιατί ο έλεγχος που μου έκαναν οι Πολωνοί προκειμένου να βγω στην πόλη, ήταν εντελώς εξαντλητικός. Διαμαρτυρήθηκα πολλές φορές, αλλά δεν βρήκα Πολωνό να μιλάει αγγλικά. Τέλος πάντων, μετά την απογείωση από εκεί, πάτησα σε μία ώρα το Δανέζικο έδαφος και ήξερα φυσικά ότι εκεί –εκτός από τους φίλους μου- θα συναντήσω και τη μικρή Γοργόνα και ήμουν πολύ χαρούμενος γι αυτό. Μέσα στο μυαλό μου, είχα φτιάξει ολόκληρη ιστορία. Ήμουν καταγοητευμένος μαζί της και το ότι θα την έβλεπα και θα την άγγιζα, έκανε την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή. Ναι, είχα πάρει τις πληροφορίες μου και ήξερα ότι αυτή η όμορφη κοπέλα, ήταν καθισμένη σε ένα βραχάκι στο Langelinje και περίμενε τον καλό της να φανεί από τα βάθη της θάλασσας που απλώνονταν μπροστά στα δακρυσμένα της μάτια. Οι φίλοι που με φιλοξένησαν στο σπίτι τους στο Norrebro, είχαν αναλάβει –εννοείται- την ξενάγησή μου, αλλά εγώ ήθελα να πάω στο Langelinje και δεν με ένοιαζε τίποτα

άλλο.

“Ε θα πάμε μέχρι να επιστρέψεις στην Αθήνα. –μου είπαν- θα πάμε, αλλά να βρούμε καλό καιρό για να βγάλεις και φωτογραφίες”.

Ναι βέβαια, ξέχασα να σας πω ότι πήγα εκεί χειμώνα. Αφού συνάντησα θερμοκρασίες κάτω του μηδενός. -15 στη Βαρσοβία, από -5 μέχρι -10 στην Κοπεγχάγη, και -25 στο Helsingborg που είναι απέναντι στη Σουηδία. Τέλος πάντων, η ξενάγηση ξεκίνησε από το Charlottenlund που είναι μία δασώδης περιοχή η οποία εκτός από το μεσαιωνικό της κάστρο, φιλοξενεί και τον ιππόδρομο. Έναν ιππόδρομο που οι αναβάτες τρέχουν πάνω σε άρματα που θυμίζουν πολύ τα αρχαία ρωμαϊκά άρματα και αυτό βέβαια, έβαλε στη φαντασία μου φωτιά. Δεν θέλω και πολύ εγώ. Αποφασίσαμε να πηγαίνουμε εκεί κάθε Κυριακή πρωί με 100 κορώνες στην τσέπη. Παίζαμε στις αρματοδρομίες, τρώγαμε από ένα Hot-Dog, πίναμε τις μπύρες μας και φεύγαμε. Χαμένοι ή κερδισμένοι δεν έχει σημασία, γιατί αυτό δεν μας ενδιέφερε. Πηγαίναμε επίτηδες πάντοτε με λίγα λεφτά, μόνο για να κάνουμε την πλάκα μας. Στο Charlottenlund πήγαμε και στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης που είναι εκεί και μου έκανε εντύπωση ένας τύπος με περίεργη στολή.

«Αυτός τι είναι;».

«Ο Νυχτοφύλακας».

«Νυχτοφύλακας στις 2 το μεσημέρι;».

«Μα αφού νύχτωσε; Τι να κάνει ο άνθρωπος; Πρέπει να πιάσει δουλειά».

Και πολύ σωστά, διότι Νοέμβριο μήνα που βρέθηκα εκεί, νυχτώνει από τις 2 το μεσημέρι. Οι χαμηλές θερμοκρασίες ωστόσο, δεν ήταν πρόβλημα. Όπως και

οι συνεχείς χιονοπτώσεις δεν ήταν πρόβλημα. Οι κεντρικοί δρόμοι μέσα στην πόλη αλλά και οι εθνικές οδοί, είναι θερμαινόμενοι και το χιόνι λιώνει αμέσως. Όπως είπα, πήγα εκεί Νοέμβριο και άρα πλησίαζαν τα Χριστούγεννα. Ο δε Νοέμβριος, είναι ο μήνας των προετοιμασιών. Όλοι –διάφοροι σύλλογοι για παράδειγμα- έκαναν χριστουγεννιάτικες γιορτές, όπου μοίραζαν ή έκαναν ανταλλαγή δώρων και οι περισσότεροι προτιμούσαν ελληνικές ταβέρνες και ζητούσαν να έχουν ζωντανές ορχήστρες με ελληνική μουσική. Κλείσαμε έτσι κάποια lives και παίξαμε σε ελληνικές ταβέρνες, τραγούδια του Μίκη Θεοδωράκη ως επί το πλείστον. Σε πολλές από αυτές, πηγαινοερχόμουν με το ποδήλατο που μου είχαν διαθέσει, γιατί βέβαια το θέμα ποδήλατο εκεί, είναι πολύ οργανωμένο. Και το θέμα, δεν είναι ότι έχουν όλοι από ένα. Το θέμα είναι ότι υπάρχουν ποδηλατόδρομοι οι οποίοι μεσολαβούν ανάμεσα στο πεζοδρόμιο των πεζών και στο δρόμο που κινούνται τα αυτοκίνητα και έχουν δικά τους φανάρια. Η δε προτεραιότητα είναι κατά σειρά πρώτα στους πεζούς, μετά στους ποδηλάτες και τελευταία στα αυτοκίνητα. Είναι πολύ όμορφες οι γιορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς εκεί, μόνο που τις θυμάμαι ...νυχτερινές. Θέλω να πω δηλαδή, ότι άμα ξυπνάς στις 10 το πρωί και νυχτώνει στις 2 το μεσημέρι, ε... είναι μια ζωή νύχτα. Η ατμόσφαιρα ολόκληρης της πόλης αλλάζει. Οι στολισμοί, οι φωτισμοί, οι άνθρωποι με το πήγαινε-έλα τους στα μαγαζιά, στον πεζόδρομο στο Strøget, τα μπαράκια που ξενυχτάνε, η άφθονη μπύρα, όλα αυτά τα απόλαυσα γενναία. Έπρεπε βέβαια να ετοιμαστούμε και εμείς για τη γιορτή που θα κάναμε

στο σπίτι για την πρωτοχρονιά. Τα Χριστούγεννα πήγαμε στο Roskilde που ήμασταν καλεσμένοι σε κάτι φίλους. Το εντυπωσιακό της πρωτοχρονιάς, είναι το αντίστοιχο της δικής μας βασιλόπιτας που για τους βόρειους φίλους μας, είναι ένα ...ρουζόγαλο. Μη φανταστείτε τίποτα χαρτιά και πρωτοχρονιάτικο **31** γιατί αυτό εκεί δεν παίζει. Απλά ένα ρουζόγαλο, μέσα στο οποίο βάζουν μία ολόκληρη ψίχα αμυγδάλου που αντιστοιχεί σε ένα δώρο. Σερβίζουν λοιπόν το ρουζόγαλο και αυτός που θα βρει το αμύγδαλο στο πιάτο του, κερδίζει το δώρο, με τη διαφορά, ότι αν βρεθεί μέσα στο στόμα του, για να κερδίσει το δώρο, πρέπει το αμύγδαλο να μείνει ανέπαφο. Να μην το δαγκώσει δηλαδή και το σπάσει. Εκείνη τη χρονιά, το αμύγδαλο βρέθηκε μέσα στο δικό μου πιάτο και κέρδισα το δώρο που είχε βάλει η Janet. Ένα CD. Την άλλη μέρα, αποφάσισα να πάρω το ποδήλατο και να πάω επιτέλους να επισκεφθώ τη μικρή Γοργόνα στο Langelinje. Και έφτασα και την είδα. Την είδα και ανατρίχιασα. Ολόγυμνη, στους 5 βαθμούς υπό το μηδέν, μέσα στη θάλασσα.

“Τι κάνεις παιδί μου εκεί; Πας καλά; Θα πάθεις καμιά πνευμονία”.

Παρακάλεσα μία Δανέζα που ήταν εκεί να με βγάλει μία φωτογραφία και πλησίασα τη Γοργόνα, την αγκάλιασα, στήθηκα για τη φωτογραφία και μπλοκάρισε η κάμερα. Αν είναι δυνατόν δηλαδή...

Γύρισα στην Αθήνα χωρίς φωτογραφία μαζί της, και τελικά, έβγαλα φωτογραφία με τη Γοργόνα, σε ένα επόμενο ταξίδι μου στην Κοπεγχάγη.

Γιώργος Μπιλικάς